

Prejav a odpovede na otázky Ministra zahraničných vecí Ruska Sergeja Lavrova na zasadnutí Medzinárodného diskusného klubu Valdaj „Rusko a EÚ: čo nasleduje po „strategickom partnerstve“, ktoré sa neuskutočnilo?“ v rámci SPIEF, Petrohrad, 16. júna 2016

Rád by som poďakoval klubu „Valdaj“ za záujem o aktuálne problémy svetovej politiky.

Myslím si, že autoritatívne auditórium ktoré sa tu schádza, podobne ako na predošlých akciách Valdajského klubu má veľký záujem o hľadanie príležitosti k náprave vzťahov, ktoré sa vytvorili v súčasnosti medzi Ruskom a Západom.

Nikdy sme nevyhľadávali konfrontácie. Vždy sme obhajovali rovnoprávny a vzájomne prospešný dialóg. Pokiaľ ide o Európsku úniu sme boli prístupní najširšiemu strategickému partnerstvu, ktoré bola dokonca vyhlásené na konci 90. rokov. Teraz počujeme z Bruselu že Rusko už nie je strategickým partnerom, aj keď zostáva strategickým štátom. Taká „verbálna ekvilibristika“ je dobré známa a, podľa môjho názoru, sa ňou zjavne skrýva neschopnosť Európskej únie správne chápať udalosti súčasnej etapy.

My, samozrejme, poznáme „päť princípov“ ktoré zverejnila Vysoká predstaviteľka Únie pre zahraničné veci a bezpečnostnú politiku F.Mogheriniova ako návod pre postup vo vzťahoch s Ruskom na súčasnej etape. Sme toho názoru, že tieto princípy neposkytujú odpoveď na otázku „čo robiť“, ale len potvrdzujú solidárny prístup Európskej únie k dosiahnutiu maximálne možného obmedzenia vzťahov s Ruskom v určitých oblastiach, medzi nimi aj v energetickom odvetví, vyhradzuje si zároveň právo pozývať nás ku spolupráci v prípade, ak je to prospešné pre EÚ. Je zrejmé, že tento prístup nemôže fungovať. „Business as usual“ neplatí. Tento výraz s obľubou opakujú v Bruseli a Washingtone. Ale my už dávno neuznávame „biznis ako je zvykom“, vyjadrujúc pripravenosť k spolupráci výlučne na vzájomne prospešnom základe.

Energetickej spolupráci sme venovali celý rad odvetvových dialógov s Európskou úniou, medzi nimi aj energetike. V januári navštívil Moskvu podpredseda Európskej komisie M.Shefčovič, ktorý prejavil záujem o obnovenie plnohodnotného energetického dialógu medzi Ruskom a Bruselom. Nenasledovali žiadne skutky. Samozrejme, že sme vyjadrili našu pripravenosť konať. Avšak dodnes všetko zostalo po starom. Doktrinárske dokumenty v sfére energetiky, ktoré schvaľuje EÚ, majú za cieľ znížiť závislosť na Ruskej federácii. Uvedomujeme si, že podstatná časť týchto nariadení na obmedzenie spolupráce s Ruskom je generovaná zo zámoria. Američania presadzujú svoje vlastné ekonomické záujmy. Dnes vzniká dojem, že doba, kedy logika „hier s nulovým súčtom“ a vyžadovanie definitívneho rozhodnutia s kým ste: s „nami“ alebo „s nimi“ adresované prakticky všetkým postsovietskym štátom, sa završila krízou na Ukrajine. Vidíme, že existujú snahy o využitie tejto situácie na ekonomické vypudenie nás z Európy a zároveň poopravenie solidarity v Aliancii, ktorá,

nemajúc spoločného nepriateľa, pravdepodobne nemôže pretrvať. Podpredseda predstavenstva PJSC „Gazprom“ A.I.Medvedev vám o energetike povie viac.

Som presvedčený, že súčasná kríza pomôže nám aj Európskej únii pochopiť, ako žiť ďalej. Nebudeme sa urážať, neustúpime do izolácie. Európska únia je našim bezprostredným susedom, najdôležitejším obchodným a ekonomickým partnerom. Som presvedčený, že vývoj najrôznejších väzieb v ekonomike, politike, kultúre a v bezpečnostnej sfére je v súlade so základnými záujmami Ruska a Európskych štátov.

Prezident Ruskej federácie Vladimir Putin v nedávnom článku v gréckom denníku „Kathimerini“ v predvečer návštevy Grécka opätovne zdôraznil, že nevidíme žiadne neriešiteľné problémy v našich vzťahoch s EÚ. Hlavná vec – odstúpiť od tej veľmi smutnej hry „s nulovým súčtom“ a pokúsiť sa konať so zreteľom na svoje národné záujmy, a nie na vymyslené princípy konsenzu, solidarity, ktoré, v skutočnosti, skrývajú možnosť vydierania zo strany rusofóbskej menšiny. Nazývajte veci pravými menami. Výsledkom je, že tie krajiny, ktoré z čisto politických záujmov chcú pretrhnúť vzťahy medzi Ruskom a Západom, v podstate nútia Európsku úniu a NATO presunúť sa do polohy s najnižším spoločným menovateľom.

Čo sa týka urovnania krízy na Ukrajine môžeme hovoriť donekonečna. Sú Minské dohody. Pokusy o ich prepísanie sú neprijateľné a neprípustné. Veríme, že naši západní partneri sa budú venovať výchovnej práci s Kyjevom, naviac aj preto, že Nemci, Francúzi, ale aj Američania už pociťujú únavu z „vrtošivých“ zverencov, ktorí podpísali dokument ale nechcú ho vykonávať. Znovu opakujem, že si vážime tie hlasy, ktoré sa stále častejšie ozývajú v Európe, a to aj z radov európskeho biznisu, ktoré rozumne, zdravo a trpezlivo navrhujú predsa len začať rovnoprávny dialóg a usilovať sa o vyhľadanie rovnoprávných foriem spolupráce.

Pred pár dňami noviny „Kommersant“ zverejnili článok Predsedu Asociácie talianskeho priemyslu v Rusku E. Ferlengi, ktorý zdôrazňuje nutnosť uznania de facto dôležitej geopolitickej úlohy Ruska, „zostáva už len presvedčiť Európsku úniu, že je nemožné vyhnúť sa vzťahom s Ruskom“. Predstavujete si, aké banálne pravdy sú nútené opakovať rešpektované osobnosti aby sa pokúsili prekonať absolútne nezdravé obdobie našej spoločnej histórie?

V najbližšom čase sa uskutoční stretnutie ruského prezidenta Vladimira Putina a Predsedu Európskej komisie Jean-Claude Junckera. Veríme, že tento rozhovor prispeje k posunu tým smerom, ktorým, ako som presvedčený, budeme musieť nakoniec ísť ak sa chceme opierať na záujmy vlastných krajín a národov.

Otázka: Vy a Predseda Európskej komisie Jean-Claude Juncker ste dnes zdôraznili význam dialógu medzi Ruskom a EÚ. Je zrejmé, že celkové riešenie je ešte nedozreté. Možno by sme sa mali zamerať na malé kroky? Aké konkrétne opatrenia na budovanie dôvery by sa mohli uskutočniť v tejto fáze?

S.V. Lavrov: Vykonali sme inventúru vzťahov s Európskou úniou. Výsledkom bol celkom pôsobivý materiál „non paper“. Očakávame, že ho odovzdáme našim kolegom s ponukou podobnej spoločnej „inventarizácie“.

V skutočnosti, dialóg nikdy nebol úplne prerušený. Vo väčšine sektorových smerov sa odborníci stretávajú. Nie na ministerskej úrovni, ale expertné kontakty pokračujú. Prednedávnom prebehlo ďalšie kolo dialógu o migrácii. To je tiež sférou našich spoločných záujmov. Uvedením na papier skutočnosti, ktoré charakterizujú súčasný stav vecí, ako ich vidíme z našej strany, ako ich vníma EÚ, uvidíme situáciu názorne, dúfame, že to umožní začať vecnú konverzáciu s vynechaním všetkých geopolitických úvah a spolitizedanej rétoriky, pretože túžba hrať tieto politické hry je príliš nákladná.

Otázka: Pán minister, pred niekoľkými dňami minister zahraničia USA John Kerry povedal, že trpezlivosť USA, čo sa týka postupu urovnania v Sýrii a osudu sýrskeho Prezidenta Bašár al-Asada je vyčerpaná. Neskôr však ministerstvo zahraničia oznámilo, že tento výrok nebol vyhrážkou. Ako môžete komentovať túto skutočnosť?

S.V. Lavrov: Videl som vyhlásenie. Prekvapilo ma. Obvykle je John dôsledným politikom. Ani neviem, čo sa stalo. Tiež som videl spresnenia, ktoré urobil predstaviteľ Štátneho departmentu USA. Predsa len je potrebné, snáď, byť trpezlivejším, najmä ak Prezident USA Barack Obama opakovane tvrdí, že jeho administratíva presadzuje politiku „strategickej trpezlivosti“.

Ohľadne podstaty toho, čo tak rozčúlilo ministra zahraničia USA Johna Kerryho a o čom sa vyjadril, že ich trpezlivosť skončila, pretože my nie sme schopní urobiť to, čo máme urobiť s prezidentom Sýrie Bašárom Asadom, tak my nie sme nikomu nič dlžní a žiadne sľuby sme nikomu nedávali. Bolo dohodnuté, že každý, kto pracuje v záujme sýrskeho urovnania, sa bude riadiť dohodami v rámci MTT, ktoré boli zakotvené v rezolúciách Bezpečnostnej rady OSN. Dovoľte mi, aby som pripomenul, že tam je uvedená komplexná stratégia pre konkrétne veci, ktoré treba podniknúť vo vojenskej oblasti (ukončenie vojnového stavu, prechod k prímeriu), v humanitárnej oblasti a samozrejme, v politickom procese. Zastavenie vojenských akcií, aj keď nie na 100%, predsa len výrazne a viditeľne pomohlo znížiť stupeň násillia.

Pokiaľ ide o humanitárnu sféru, ak minulý rok len dva alebo tri z osemnástich obliehaných okresov dostávali humanitárnu pomoc, tento rok je už poskytovaná pätnástim z osemnástich oblastí. Dôležitú úlohu tu zohráva konštruktívny prístup sýrskej vlády. Áno, nie všetko, čo určila Organizácia Spojených národov bezvýhradne okamžite prijímajú. Existuje podozrenie, že určitá čiastka z tejto pomoci sa dostane do rúk odporcov režimu. Je pochopiteľné, že sýrska vláda nie je ochotná robiť niečo, čo bude namierené proti jej vlastným záujmom.

Ale, opakujem, pokročili sme. Nedosiahli sme pokrok v politickom procese. Prednedávnom som sa stretol s Generálnym tajomníkom OSN Pan Ki-munom a osobitným vyslancom OSN pre Sýriu S. de Mistura a otvorene sme hovorili o tejto situácii. Politický dialóg za účasti všetkých sýrskych strán sa doteraz nedarí začať, hoci rezolúcia vyžaduje inkluzívne zloženie

delegácie. Turci nepustia Kurdov, a tzv. Vyšší rokovací výbor (HNC) odmieta uznať členov iných opozičných skupín za rovných sebe a požaduje, aby jedine on bol uznávaný za hlavného vyjednávača. Hoci rezolúcia hovorí o zastúpení na rokovaníach všetkých sýrskych skupín vrátane rijádskej, tzv. Najvyššieho výboru pre vyjednávanie (WCP), moskovskú a káhirskú. Dosiahnuť stretnutie týchto ľudí pri rokovacom stole v súlade s jasným mandátom Bezpečnostnej rady OSN sa zatiaľ nedarí, nie našim zavinením, ale pochybením našich amerických partnerov, ktorí z nejakého dôvodu nemôžu alebo nechcú „potlačiť“ na svojich spojencov v regióne. A práve títo spojenci zastávajú v regióne ultimatívne pozície.

Je všeobecne známe, že Turecko nepustí k rokovaciemu stolu Stranu demokratickej únie sýrskych Kurdov. Neskrýva svoj postoj a myslím si, že sa tým navyše pýši. Skupina, ktorá sa pomenovala Najvyšší výbor pre vyjednávanie (WCP) tvrdí, že k rokovaciemu stolu so sýrskou vládou vôbec nepristúpi dovtedy, kým sa nezastaví bombardovanie postavení opozičných síl, ktoré majú záujem podieľať sa na ukončení vojnového stavu.

Pripomeniem, že už vo februári, kedy sa zišla ISSG, nebol to nikto iný ako americký minister zahraničia John Kerry, kto verejne oznámil o rozhodnutí začať proces zapojenia opozície a vlády do režimu ukončenia vojnového stavu. To neplatí pre skupinu „Dzhebhat en-Nusrat“ a ISIL. Preto tie skupiny, ktoré sú teraz geograficky prepletené so zoskupeniami „Dzhebhat en-Nusrat“ a „islamského štátu“ a nechcú sa stať objektmi útokov sa musia fyzicky „v teréne“ rozhraničiť, opustiť tieto územia aby sa umožnil efektívnejší boj proti „Dzhebhat Al-Nusrat“ ale samotné skupiny neboli poškodené. Americký minister zahraničia John Kerry to uviedol na začiatku februára. Koncom februára sme mali kontakt na veľmi vysokej úrovni s predstaviteľmi spravodajskej agentúry USA. Pripomenuli sme im sľub o „odsune“ odporcov režimu, ktorí spolupracujú s USA, z pozícií „Dzhebhat al-Nusrat“. Náš kolega požiadal o pár týždňov odkladu. Uplynulo už tri mesiace. Teraz nám Američania hovoria, že sa im nedarí odsunúť tieto „umiernené“ opozičné sily z pozícií obsadených „Dzhebhat en-Nusrat“ a že potrebujú ďalšie dva alebo tri mesiace. Mám dojem, že tam beží akási hra, a možno je snaha o zachovanie určitého tvaru „Dzhebhat en-Nusrat“ s ďalším jeho použitím k zvrhnutiu režimu. Ja som sa „čelne“ opýtal na to amerického ministra zahraničia Johna Kerry. On sa boží a prisahá, že to tak nie je. Potom sa musíme bližšie pozrieť prečo Američania, majúc toľké možnosti, nie sú schopní odsunúť súčinné s nimi oddiely z územia kontrolovaného banditmi a teroristami.

Je tu začarovaný kruh. Skupina, ktorá sa pomenovala „Najvyšší výbor pre vyjednávanie“ (WCP) podmieňuje návrat k rokovaciemu stolu s Kurdmi a vládou ukončením bombardovania. Ale ukončenie náletov znamená ďalšie posilnenie vojenských operácií cez pašovanie bojovníkov, vojenskej techniky, zbraní a streliva, čo prúdia aj naďalej z Turecka do Sýrie. Upozorňujeme na to Američanov. Denne sa konajú videokonferencie medzi ruskou základňou Hmeymim a velením koalície USA v hlavnom meste Jordánska.

V Ženeve je vytvorené non-stop prevádzkované Spoločné rusko-americké centrum rýchleho reagovania na porušovanie prímeria v Sýrii. Mimochodom, všetky tieto kanály celkove fungujú vecne. Nie je tam žiadna hystéria na rozdiel od verejného priestoru, kde na nás

„vešajú všetkých psov“ (ospravedlňujem sa za hrubé slovo). Centru poskytujeme reálne fakty a fotografie území, ukazujeme kto a kde sa vyskytuje, kde je možné deklarovat' „režim kľudu“, a kde je to vylúčené, pretože by to „nahrало“ teroristom. Takže dúfam, že taký dlhý popis našich vzťahov umožní lepšie porozumieť prečo je prejavovanie voči nám netrpezlivosti nekorektné.

Otázka: Bývalý francúzsky minister zahraničia Yu.Vedrin celkom správne povedal, že teraz je potrebné sa dostať von z „pasce“ vo vzťahoch medzi Ruskom a EÚ. Podobné sa vyjadril minister zahraničných vecí Ruskej federácie Sergej Lavrov a Predseda Európskej komisie Jean-Claude Juncker.

Mohli by ste uviesť nejaké konkrétne príklady toho, čo je možné urobiť práve teraz? Aké sú prvé kroky, ktoré pomôžu dostať sa von z „pasce“?

S.V. Lavrov: Po prvé, rád by som Vás informoval o tom, ako sa dnes ukrajinská kríza stáva skúšobným kameňom. Spomeňme si, ako boli sankcie uvalené ešte pred dohodami z Minska. Nerád o nich hovorím, ale spomenul som ich v tejto súvislosti nie so snahou ukázať, že sa nám to nepáči a nemôže páčiť, ale pre pochopenie skutočnosti, že proti nám sa môžu použiť tak diskriminačné kroky. Z hľadiska logiky konfrontácie, podľa môjho názoru, ohniskom sú dávnejšie udalosti, ktoré sa stali ešte pred ukrajinskou krízou. Potvrdzujú, že zameranie na zdržiavanie Ruska sa uskutočňuje dlhší čas. Veľká skupina sankcií bola uvalená EÚ takmer okamžite po zostrelení malajzijského Boeingu nad Ukrajinou. Nikto sa nenamáhal vysvetliť, že je nevyhnutné vykonať šetrenie. Len my sme trvali na prísnej rezolúcii Bezpečnostnej rady OSN ktorá by vyžadovala uskutočnenie otvoreného a zodpovedného vyšetrovania podľa medzinárodných noriem a informovania BR OSN o priebehu vyšetrovania. Ani jednu správu nikto nepredložil BR OSN. Samostatne vytvorená skupina vyšetrovateľov katastrofy v ktorej boli Holanďania, Ukrajinci a Austrálčania neprivolali okamžite ani Malajziu, lietadlo ktorej bolo zostrelené. Pozvali ju až v decembri, takmer o šesť mesiacov neskôr, avšak sankcie prijali rýchlo. Všetci mali pocit, že existuje dôvod a príčina pre prijatie sankcií.

Ďalší blok sankcií bola schválený v septembri 2014, 3 dni po podpísaní prvých Minských dohôd. Všetci ich privítali. Avšak, „potajomky“ predseda Rady Európy, v tom čase to bol H.V. Rompey, bez konzultácie s hlavami štátov a vlád vydal dekrét, ktorý je stále v platnosti. Viem, že aj niektoré z hláv štátov a vlád mu pri súkromných stretnutiach vyjadrili nesúhlas so svojvoľným rozhodnutím, ktoré „naštrbuje“ vzťahy medzi Ruskom a EÚ.

Dodatočné predĺženie platnosti sankcií nasledovalo okamžite po podpísaní druhého bloku Minských dohôd. Domnievam sa, že EÚ už dávnejšie vyhľadáva vzorec, ktorý by umožnil dostať sa von z tohto bludného kruhu. Vymysleli, a tento nápad vnímajú ako veľmi dobrú voľbu - že sankcie budú zrušovať potom, čo Rusko splní Minské dohody v plnom rozsahu. Práve sme počuli od tých, ktorí si prečítali príslušné dokumenty, že splňať Minské dohody je predovšetkým povinná ukrajinská strana. Väčšina z 13. odsekov sa vzťahuje vyslovene na Kyjev, vrátane článku o decentralizácii, ktorý osobne napísali nemecká kancelárka Angela Merkelová a francúzsky prezident F. Olland. Netreba nič vymýšľať, stačí použiť toto znenie a

zapísať ho do príslušného zákona. Formulácia, že zrušenie sankcii je podmienené splnením Minských dohôd Ruskom plne uspokojuje tie subjekty Ukrajiny, ktoré nechcú urobiť nič: žiadna decentralizácia, amnestia a žiadny zvláštny štatút. Sabotujú vykonávanie všetkých politických zložiek Minských dohôd a hovoria o nutnosti predĺženia sankcií, pretože Rusko neprinútilo separatistov zložiť zbrane. V tejto súvislosti by som požiadal pri prerokovaní tejto otázky nezabúdať, že tí, ktorých nazývajú separatisti, podpísali Minské dohody, ktoré deklarujú suverenitu a územnú celistvosť Ukrajiny. Je nesprávne nazývať ich separatistami.

Včera na zasadnutí Kontaktnej skupiny ukrajinskí kolegovia opätovne uviedli, že politickú časť Minských dohôd ktorá sa týka záväzkov Ukrajiny začnú vykonávať len pri zachovaní najmenej trojmesačného absolútneho kľudu zbraní bez jediného porušenia prímeria. Je to nereálne. Určite sa nájde niekto, aj z ukrajinskej strany, kto si zmyslí vystreliť si dvakrát niekam, a bude sa vyžadovať nové odpočítavanie troch mesiacov. Chcem, aby naši kolegovia túto situáciu pochopili, hoci väčšina Európanov, ktorí sledujú tento proces, ju už takto vnímajú. Dúfam, že na stretnutiach s ukrajinskými lídrami im to tiež vysvetľujú. Možno je na čase prestať verejne sabotovať Minské dohody a začať tak dôležitý priamy dialóg medzi Kyjevom a Donbasom, ktorý je zaznamenaný „čiernym na bielom“ v tomto minskom dokumente. Výslovne uvádza, že zákon o osobitnom postavení musí byť odsúhlasený týmito regiónmi, zmeny ústavy musia byť tiež dohodnuté. Preto si myslím, že je vždy nutné pochopiť pôvod udalostí, a počiatky vznikli oveľa skôr než ukrajinská kríza. Môžete si pripomenúť reakciu našich amerických priateľov v prípade E.Snoudena keď sa požadovalo jeho okamžité vrátenie a vykonanie nie veľmi humánneho a humanitárneho gesta. Keď sme zdvorilo vysvetlili nemožnosť takého postupu americký prezident Barack Obama zrušil návštevu Moskvy, ktorá bola plánovaná pred summitom „skupiny dvadsiatic“ v Petrohrade. Viete si predstaviť úroveň na ktorej sa prezentuje urážka a príčinu, ktorá ju vyvolala? Ani nehovorím o „zákone Magnitského“ ktorý bol prijatý dávno pred ukrajinskými udalosťami. Súčasne sa vnucovali príslušné rozhodnutia Európskej únie. Teraz, kedy nezávislý režisér nakrútil film o tom, ako sa „prípád Magnitskij“ zrodil a využíval, bolo premietanie filmu v Európskom parlamente zakázané. Chceli zakázať prezentáciu filmu aj v USA. Tu máte slobodu prejavu! Máme veľa prísloví: „na zlodejovi košeľa horí“, o tom, že „niekto má v niečom prsty“. Myslím si, že všetci by mali pochopiť: konkurencia nevymizne, a veľké mocnosti sa vždy budú snažiť ovplyvňovať udalosti oveľa silnejšie, ako priemerné štáty. Určité je, že USA budú vždy deklarovat' účel ich existencie ako nutnosť zostať vždy najsilnejším zo všetkých. To je geneticky predurčené, ale realizmus by mal prevážiť. Som pripravený dokonca citovať bývalého britského ministerského predsedu Winstona Churchilla, ktorý povedal, že USA vždy robia správnu vec až potom, čo vyskúšali všetko ostatné. Naozaj to povedal. Ak sa v Iraku a Líbyi nazhromaždilo toľko chybného, zostáva nádej (ak Winston Churchill, buď mu zem ľahká, mal pravdu), že v Sýrii, dúfam, bude lepšie.

Otázka: Európska únia navrhla päť princípov pre vzťahy s Ruskom, ktoré, podľa môjho názoru, sú prejavom nedostatočného pochopenia Európskou úniou perspektívy usporiadania týchto vzťahov v budúcnosti. Oni sa sústredili len na existujúci stav. Odpovie Rusko vlastnými piatimi princípmi? Ak áno, aké myšlienky môže ponúknuť?

S.V. Lavrov: Ja, rovnako ako asi všetci, som videl týchto päť princípov. Spomínam si, keď sme sa v decembri 2014 stretli s Vysokým predstaviteľom EÚ pre zahraničné veci a bezpečnostnú politiku F.Mogherini „na okraji“ zasadania OBSE v Belehrade, hovorili sme o potrebe nejakým spôsobom definovať vzťahy. Povedala, že má v úmysle pripraviť tvorivý program rozvoja ruských vzťahov s EÚ a predložiť ho na odsúhlasenie schôdzke ministrov zahraničných vecí EÚ. Stalo sa, čo sa stalo. Podarilo sa urobiť len „náčrtok“ skutočnosti. Rusko je spomenuté, ak sa nemýlim, iba v jednom z piatich princípov. Presnejšie, hovorí sa o nutnosti zabezpečenia energetickej nezávislosti, minimálnej závislosti na vonkajších faktoroch, podpore „Východného partnerstva“, čo nie je až tak zanedbateľná záležitosť. Viem, že boli snahy využiť tento projekt ako konštruktívny postup, avšak prevažujú zámery robiť niečo „navzdory Rusku“, kamarátiť s našimi susedmi nám „na truc“. Je tam ešte jeden z princípov, že EÚ bude s nami spolupracovať tam, kde je to preň výhodné, venovať sa mládeži (čomu sa venuje nielen EÚ). Tento program je určený pre nich, a nie pre vzťahy s Ruskom. Je to o tom, ako Európska únia vníma svoju geopolitickú rolu a aké úlohy si určuje. My sme ponúkli to, čo som spomenul v predchádzajúcom komentári: uskutočniť spoločnú „inventarizáciu“ skutočného stavu vecí, prezrieť si celkový zoznam vytvorených mechanizmov, vrátane summitov. Rusko bolo jedinou partnerskou krajinou EÚ s ktorou sa summity konali dvakrát do roka. Dokonca aj v lepších časoch vyvstávala otázka, či sú potrebné tak časté stretnutia? Ujasnime si či potrebujeme summity alebo nie? Ak áno, ako často: raz za rok, raz za dva roky alebo trikrát do roka?

Existuje Stála rada partnerstva (PPC) EÚ – Rusko, na pôde ktorej Minister zahraničných vecí Ruska a šéf diplomacie EÚ by mali zhrnúť všetky smerovania aktivít v rámci Dohody o partnerstve a spolupráci. Ak hovoríme o rozvoji vzťahov v tom období, kedy vysokým predstaviteľom EÚ pre zahraničné veci a bezpečnostnú politiku bola C. Ashton, ona ani raz nezvolala PPC. Stretávali sme sa mimochodom, niečo diskutovala o Strednom Východe, o inej krízovej situácii, ale nerobil sa prehľad vzťahov, čo je najdôležitejšou funkciou tohto mechanizmu.

Teraz budeme hovoriť s Predsedom Európskej komisie Jean-Claude Junckerom a Prezidentom Ruska V.V. Putin, ako dúfam, mu navrhne uskutočniť spoločnú „inventarizáciu“, prezrieť si každý jednotlivý úsekový dialóg a pochopiť, či sú potrebné alebo nie.

Vo svojom prejave riaditeľ Centra pre integračné štúdiá EDB E.Ju.Vinokurov hovoril o delegovaní na nadnárodnú úroveň podstatného množstva právomocí (asi 140). V Európskej únii je toto číslo vyššie, ale Komisia si žiada ešte viac. Naši kolegovia z analytických spoločností sa o tejto skutočnosti nezmenili, ale tam sa vytvára veľké napätie kvôli požiadavke Komisie o prienik do bilaterálnych rokovaní, vrátane tých, ktoré sú medzi spoločnosťami. Zdá sa mi, že aj v rámci EÚ je potrebné prehodnotiť situáciu.

Rusko obviňuje zo snahy spôsobiť rozkol, pretože nehovorí s Európskou úniou a chce komunikovať s jednotlivými krajinami, ktoré s nim sympatizujú. A čo máme robiť? Odcudziť sa Európe celkom je pre nás nemožné - je našim najbližším susedom a najväčším obchodným

partnerom. Ak Komisia zmrazila svoje komunikačné kanály s nami, samozrejme, že budeme viac hovoriť priamo s národnými spoločnosťami a vládami.

* * * * *

Source: http://slovakia.mid.ru/web/svk/start/-/asset_publisher/8rrxjmY1wFFP/content/prejav-a-odpovede-na-otazky-ministra-zahranicnych-veci-ruska-sergeja-lavrova-na-zasadnuti-medzinarodneho-diskusneho-klubu-valdaj-rusko-a-eu-conasledu?inheritRedirect=false&redirect=http%3A%2F%2Fslovakia.mid.ru%2Fweb%2Fsvk%2Fstart%3Fp_p_id%3D101_INSTANCE_8rrxjmY1wFFP%26p_p_lifecycle%3D0%26p_p_state%3Dnormal%26p_p_mode%3Dview%26p_p_col_id%3Dcolumn2%26p_p_col_pos%3D2%26p_p_col_count%3D3